

ELS «CINC PILARS» DE LA FE ISLÀMICA

La paraula "Islam" significa, en àrab, "submissió". L'Ésser Suprem és inaccessible, Mahoma (a diferència de Jesús) no acceptava que Déu pogués ser "amic" de l'home; el que pertoca a l'home és "sotmetre's" i Déu no és "Pare", sinó "senyor".

Però es tracta d'una submissió que té dos aspectes, és incondicional i, alhora, voluntària i lliure. Estrictament, segons l'Alcorà «no existeix l'obligació en matèria de religió» (II, 256). D'aquesta manera es tracta d'excloure no tan sols l'obligació física, militar i policial, sinó tota obligació interior i espiritual. Qui se sotmet ho fa voluntàriament. Per això l'Alcorà subratlla: «La veritat emana del vostre Senyor, que aquell qui ho desitgi, cregui, doncs, i que aquell que ho desitgi sigui incrèdul» (XVIII, 29).

Les obligacions en matèria de religió només tenen sentit com a tals quan s'accepten voluntàriament. Un musulmà no necessita cap intermediari per comunicar-se amb Déu; no existeix cap autoritat central comparable al Papa o als Concilis, i per això mateix, el compliment de les obligacions religioses és encara molt més important per a la vida de fe.

L'Islam imposa cinc obligacions a tot musulmà Són els "Cinc pilars" (**arkan-al-din**) bàsics de la fe:

1. La professió de fe, **xahada** (testimoni), que és també l'acte de conversió representat per la fórmula: "No hi ha més Déu que Déu (Al·là) i Mahoma és l'Enviat de Déu". És una afirmació de submissió al monoteisme i a la paraula revelada per l'enviat del Déu únic, el Profeta.
2. La pregària (**al-salat**) o oració ritual, precedida de les ablucions rituals per a la purificació, que s'ha de recitar obligatòriament cinc cops al dia (a trenc d'alba, a migdia, a la tarda, en pondre's el sol i quan es fa fosc. És un acte de lloança, d'adoració i de fidelitat a Déu que el creient ha de realitzar en direcció a La Meca, adoptant les posicions dempeus, inclinat i prostrat. La pregària s'ha de fer (obligatòriament) a la mesquita els divendres i es recomana, però, no és obligació, fer-les també a la mesquita la resta de dies. Les oracions estan acompanyades de quatre postures del cos: dempeus, inclinat, prostrat i assegut sobre els talons. Es pot resar a qualsevol lloc amb els peus descalços (les dones, amb un vel) i sobre una catifa destinada específicament a això.

3. L'almoïna (**zakaat**) una mena de taxa obligatòria que paguen els rics i es distribueix entre els pobres. L'Alcorà és molt clar en aquest tema: "només anirà a les mesquites de Déu (...) qui doni almoïna". L'almoïna voluntària destinada als pobres i necessitats (**sadaqa**) només és recomanada.
4. El dejuni (**sawm**) és obligatori per a tota persona que hagi assolit la pubertat i es fa al mes de **Ramadà** (en turc: *Ramazà*). Durant un mes, des que surt fins que es pon el sol està prohibit menjar, beure, tenir relacions sexuals i fumar. Segons un hadit del Profeta: "és el mes de la paciència i de la reconciliació (...) L'inici del mes és misericòrdia, el centre perdó, i el final, alliberament del foc infernal". El Ramadà pretén que tot creient sàpiga personalment per experiència directa que els pobres ho passen malament, sentint ell mateix la privació. Es tracta d'un esforç realment molt dur, especialment quan el mes de dejuni cau a l'estiu i, a més, es recomana especialment als creients que la vint-i-vuitena nit de Ramadà (que recorda el moment en què foren entregats a Mahoma els primers versicles de l'Alcorà) es passi en oració.
5. La peregrinació (**hajj**). Tot musulmà que tingui prou força i diners ha de visitar La Meca ("la Mare de les Ciutats", segons l'Alcorà, sura 6, 92), al menys un cop en la vida del 7 al 13 del mes de *Du alhiyya*, l'últim mes de l'any de l'hègira. La peregrinació representa un gran moment de pietat i d'igualtat entre tots els pelegrins que vesteixen una senzilla roba de clor blanc, confeccionada en dues peces sense costura (*ihram*). Els pelegrins invoquen constantment Déu amb la fórmula que va ensenyar Mahoma: "aquí estic, oh Déu meu, aquí estic.." (*Labbaika, Allahumma, labbaik*). Òbviament, la peregrinació no és obligatòria per a tothom, sinó només per als qui estiguin en condicions de fer-la. Es recomana també fer una "petita peregrinació" (*úmra*) en altres èpoques de l'any. Un *hayy* (peregrí) o una *hayya* (peregrina) és una persona que mereix un especial retorn: les paraules catalanes "iaio" i "iàia" deriven d'aquests mots.

A més d'aquests cinc preceptes, hi ha una altra creença bàsica en l'Íslam, el **gihad**, una paraula que significa 'esforç' i que es refereix a l'afany que ha de fer tot bon musulmà per tal de vèncer les passions i les temptacions del món. Els musulmans diferencien entre:

- a) **Gran gihad**: la lluita de cada dia per complir amb les obligacions del creient i per mantenir-se en el camí de salvació.
- b) **Petit gihad**: la lluita menada pels musulmans per defensar l'Íslam. És incorrecte traduir aquest concepte per 'guerra santa', perquè es concep només com a guerra defensiva, però per a molts musulmans inclou l'esforç per mantenir vives les referències culturals i els valors religiosos.